

וכשנשם בלע עוד מאה. אוי צרה,
חברים! בקושי הצלחנו לברוח משם,
אחרת היה חונק את כולם..."
יתוש יתושביץ' בעל אף ארוך התרגז.
התרגז על הדוב ועל היתושים הטיפפשים
שצפצפו ללא מעשה.
"הי! תפסיקו לשרוק!" קרא "מיד אלך
ואגרש את הדוב.. זה יהיה פשוט מאוד!
אתם סתם רועשים.."
הרוגז של יתוש יתושביץ' גבר עוד יותר

היתוש והדוב

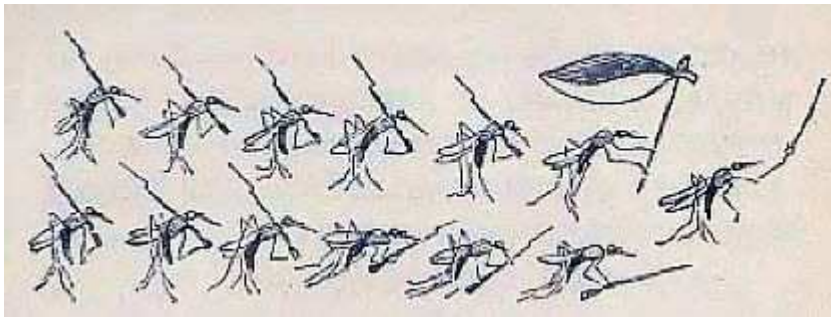
ד. ממין-סיבירק

זה קרה בשעות הצהריים, כשהיתושים
הסתתרו בביצה בפני חום היום. יתוש
יתושביץ' התיישב תחת עלה גדול ונרדם.
ישן ופתאום שומע צעקה:
"אוי חברים! אוי אסון!"
יתוש יתושביץ' קפץ מתחת העלה שלו
וקרא:
"מה קרה? למה צועקים?"
והיתושים מתעופפים, מזמזמים,
שורקים. אי אפשר להבין דבר.
"חברים! לביצה שלנו הגיע דוב ונשכב
בעשב. הוא חנק חמש מאות יתושים

כשהביט על הביצה. באמת, בביצה שכב
דוב. הוא בחר את העשב הסמיך ביותר,
שם איפה שהיתושים חיו שנים בשקט,
התפרקד, נושם באפו ומוציא צלילים
כאילו מישהו מנגן בחצוצרה. איזה יצור
חסר בושה! תפס מקום של אחרים, הרג
כל כך הרבה נפשות וישן בהנאה!
"הי דוד! מה פתאום הגעת הנה?" קרא
יתוש יתושביץ' בקול שנשמע בכל היער,
חזק כל כך שהוא בעצמו נבהל.
מישה הדוב פתח עין אחת אך לא ראה
דבר. פתח עין שניה, הביט והנה יתוש
ממש לפני האף שלו.
"מה נחוץ לך, ידידי?" נהם מישה
והתחיל לכעוס. הוא רק נשכב לנוח קצת
ומישהו קטן כזה שורק לו "לך מכאן כל

אני הרי לא אוהב להתבדח וכך אמרתי
לו. אוכל אותו! יתכן שהוא כבר מת
מפחד."
היתושים שרקו, זמזמו והתחילו להתווכח

הרבה זמן - איך לנהוג עם הדוב הנבזה.
עוד מעולם לא היה בביצה רעש גדול
כזה. שרקו ושרקו והחליטו לגרש את
הדוב מהביצה.
"שילך אליו הביתה, ליער, ושישן שם.
הביצה שלנו. היא שלנו עוד מזמן

עוד אתה שלם."
פתח הדוב את שתי עיניו, הביט על
החוצפן, נשף באפו והתרגז ממש.
"מה נחוץ לך, יצור פעוט?" צעק.
"לך מהמקום שלנו. אני לא מתבדח..
אוכל אתך יחד עם המעיל שלך."
הדבר הצחיק את הדוב. הוא התהפך
לצד שני, שם את כפו על הפנים ונרדם.
יתוש יתושביץ' עף חזרה לחבריו וצפר
על כל הביצה:
"הבהלתי אותו, את הדוב הזה. הוא ילך
ולא יחזור."
היתושים השתוממו ושאלו:
"ואיפה הוא עכשיו, הדוב הזה?"
"אינני יודע, חברים. הוא נבהל מאוד
כשאמרתי לו שאוכל אותו אם לא ילך.

שאבותינו וסבנו חיו בביצה הזו.

יתושה זקנה אחת יעצה דווקא להניח לדוב. שישכב, וכשיתעורר ילך בעצמו. אבל כולם כל כך התרגזו עליה שבקושי הצליחה לברוח.

"בואו חברים!" קרא מעל הכל יתוש

יתושביץ' "אנו נראה לו את כוחנו!"

היתושים עפו אחרי יתוש יתושביץ'. עפים ושורקים, אפילו אותם עצמם תופסת

אימה. באו, רואים שהדוב שוכב ולא זז.

"זה כפי שאמרת. מת מפחד!" התרברב

יתוש יתושביץ' "חבל עליו אבל מה

לעשות, הוא בעצמו אשם."

"אבל הוא רק ישן, חברים" שרק ייתושון

קטן שעף עד לאפו של הדוב וכמעט

ונשאב לתוכו.

"הו, חוצפן, חסר בושה, חסר מצפון!"

קראו כל היתושים והקימו מהומה

רעשנית "הרג חמש מאות יתושים, מאה

אחרים בלע ובעצמו ישן כאילו דבר לא

קרה!"

ובינתיים מישה הדוב ישן ושורק באפו.

"הוא רק מעמיד פנים שישן!" קרא יתוש

יתושביץ' ועף אל הדוב "עכשיו אראה

לו.. הי, דוד, אל תעמיד פנים!"

עף יתוש יתושביץ' ותקע את אפו הארוך

ישר לתוך אפו השחור של הדוב. מישה

קפץ, הכה בכפו באף, אך יתוש יתושביץ'

כבר לא היה שם.

"מה דוד, לא מצא חן בעיניך?" שרק

יתוש יתושביץ' "לך מכאן, כי יהיה לך

גרוע יותר.. עכשיו אני כבר לא לבד,

הגיעו אתי עוד חברים, גדוד של בעלי אף ארוך. מוטב שתלך מכאן, דוד!"

"ואני לא אלך!" צעק הדוב כשהוא קם על רגליו האחוריות "אחנוק את כולכם!"

"אוי דוד, אתה מתרברב לשווא.."

שוב עף יתוש יתושביץ' ודקר את הדוב, והפעם ישר בעין. הדוב נהם מכאב, שוב דפק על בפניו בכפו ושוב לא מצא שם כלום, ורק את העין כמעט והוציא לעצמו בציפורן.

ויתוש יתושביץ' מסתובב מעל הדוב ושורק:

"אוכל אתך, דוד.."

הדוב התרגז נורא. הוא הוציא עץ לבנה שלם עם השורשים והתחיל לנפנף בו ולהרביץ בו ליתושים. מכה בכל כוחו,

מכה, מכה עד שהתעייף ולא הצליח להרוג אף יתוש. הם כולם מתעופפים מעליו ושורקים. ואז תפס מישה אבן כבדה וזרק על היתושים, ושוב ללא הועיל.

"נו קיבלת את שלך, דוד?" שרק לו יתוש יתושביץ' "ובכל זאת אוכל אתך.."

לא ידוע כמה זמן המשיך הדוב להתמודד עם היתושים, כמה עצים שבר וכמה אבנים זרק. כל הזמן ניסה לתפוס את יתוש יתושביץ', את היתוש המוביל, וזה דווקא התעופף לו ממש מעל האוזן.

וכשמישה ניסה בכפו להכות בו, שוב לשווא, ורק את הפנים שלו שרט עד דם. כמעט חסר כוח ניסה הדוב שיטה אחרת – התחיל להתגלגל על העשבים כדי

אחדים מההמון הזה, אחר כך התחיל להשתעל ונפל על הארץ כמו שק אבנים. בכל זאת קם, גירד את הצד שלו ואומר: "נו ראיתם באיזו זריזות קפצתי מהעץ?" היתושים שוב צחקו ויתוש יתושביץ'

להרוס את כל הממלכה היתושית. התגלגל, התגלגל אך שום דבר לא השיג ורק עוד יותר התעייף. הוא ניסה לשים את פניו באזוב, אך אז היתושים התחילו לדקור לו בזנב, וזה היה עוד יותר גרוע מקודם.

הוא התרגז נורא וצעק "חיכו! עכשיו אראה לכם!" בקול שנשמע לקילומטרים. היתושים הניחו לו וחיכו לראות מה יהיה עכשיו. והדוב עלה על עץ, התיישב על הענף העבה ביותר ונהם:

"תנסו עכשיו להגיע אלי! אשבור לכולכם את האפים!"

היתושים צחקו והתנפלו על הדוב בכל החיל שלהם. שורקים, מזמזמים, מסתובבים סביבו. מישה הצליח לבלוע

"חברים תפסו! הדוב יברח... תפסו!"
התאספו היתושים, התייעצו והחליטו:
"לא כדאי. שיברח. העיקר שהביצה
נשאר לנו!"

חצרץ "אוכל אתך, אוכל!"
לדוב לא נשארו כבר כוחות, אבל
התבייש ללכת מהביצה. ישב על
הרגליים האחוריות ורק מצמץ בעיניים.
מהצרה הצילה אותו הצפרדע. היא
קפצה מהתלולית שלה, ישבה מולו
ואמרת:
"למה לך, מישה הדוב, לריב לשווא? אל
תשים לב על היתושים ההמוניים
האלה. לא כדאי."
"אכן לא כדאי!" שמח הדוב "אני כך..
נראה מה יהיה כשהם יבואו למאורה שלי
אז אני.. אני.."
הדוב הסתובב ורץ מהביצה ויתוש
יתושביץ' בעל האף הארוך עף אחריו,
עף וצועק: